

TÔI N MÙA THI BÊN CẠ KHỈ GIÀ...

Xôn xao mùa thi THPT Quốc gia, học sinh loay hoay với đề thi học sinh, ngành ngành chọn trường, chọn ngành...Thầy mà thầy thi và cảm nhận sự hồi hộp của người quay thi cũng thế thôi @.

Sinh ra và lớn lên gần với ruộng đồng, tiếng cũng gần phố thị nhưng lũ trẻ quê chúng tôi có một kho tàng tri thức riêng biệt. Khác với những người bạn thành thị khi nào cũng váy áo xênh xang, làn da trắng mịn, chúng tôi mặc quần áo đi học, quần áo và quần áo ba mẹ làm đồng, màu da nhem nhem. Với cấn trâu, cấn cấn, bằm bằm, thái rau...đã thành một thói quen. Những bạn vì đi học nên gia đình mà nghèo học giỏi nhà nghèo học giỏi quê hương y cấn quan niệm *học chi cho làm, nhứt là con gái...*”

Một vị bạn học
Đi đồng viên tôi phải học, đi kiếm cái nghề tốt hơn, thoát khỏi chân lấm tay bùn như đi ba mẹ.

Mùa thi đi học đến, có khi quần áo đi học, quần áo đi học trâu ra đồng, mang theo quyển sách và tập giấy vở. Có khi viết vào trên lưng trâu rồi cao học phải nhọc vào bài thi cho đỡ nhọc, đỡ thu. Ngày ấy, cấn hồi vào đi học còn khó khăn, trường tuy nhiên chỉ tiêu có giới hạn. Lâu lắm rồi ở làng tôi chưa có ai đi học. Mãi đến năm 1983, anh trai tôi đi học trường học Huân. Đó như là kì tích, là niềm vui to nhà ra ngõ. Vậy nên ba mẹ có niềm tin mà cấn cấn tôi cũng sẽ làm được. Ba mang cái chõng tre và bàn gỗ nhỏ đặt dưới cây khỉ già, phía sau vách nhà. Đó là kho tàng tri thức bình yên. Sau này tôi gọi đó là kho tàng tri thức đi học. Sách vở bày ra trên bàn, tôi đánh dấu những câu hỏi trong bài thi rồi mình tự đi tìm, tự học. Trong làng năm ấy chỉ có tôi và một người bạn đi thi nhưng lại khác khi thi nên cũng không cùng học chung được. Nhưng lúc thấy một mình, tôi leo lên cây khỉ già, ngồi ngay giữa chõng tre. Mùa này khỉ đang nở hoa, những cánh hoa màu hồng hồng, tím tím như xù xì như chùm đông đỏ. Nghịch ngợm, tôi tay tôi ngắt vài bông hoa đưa vào miệng, vị chua chua, ngọt ngọt đậm đà thật là! Hèn gì mấy con ong vô vị, mấy con bướm trắng, bướm vàng cùng tôi cấn quẩn quanh bên cạnh khỉ già. Mấy chú chim sâu cũng hoà với tiếng ve làm nên bản hoà tấu đa sắc màu...

Mãi rồi cũng đến ngày thi. Như bao bạn bè khác, cảm thấy bị rơi vào một thế giới xa xa, cảm thấy mọi người và những người của mình, những người đi học, những người đi học...Chúng tôi cuồn cuộn, hồi hộp bước vào ngày thi.

Đi qua mùa thi, ba ngó nghiêng cây khỉ rồi cấn cấn: *“Chỉ cần ba cấn cây khỉ mà mòn mòn u ni e cũng quên con bé cũng mòn mòn rồi”*.

Ngó xuống, , mồn thốt. Đột cái đu óc sáng ra.

Ngày y, mãi gần cuối tháng trời mới biết kết quả đời học. Tôi nhẩy còng lên, miệng cười *bla... bla...ta đã làm được...*

”. Chạy tuốt ra vườn, ôm cây khế lóc lóc, leo lên cái chực ba cái sung sướng “*Khế ơi, tao đu rồi, cảm ơn mày!*”.

Chàng biết khi có hiểu không những cảnh lá còng rung rinh vẫy chào...

Ba mẹ làm mâm cơm mời là cáo vãi tiên, mừng con đạt được ý nguyện bậc học đầu. Bà con, hàng xóm đến chúc mừng. Ăn mừng trừu cay, uống bát chè xanh mà đầm nghĩa, đầm tình. Có cô bà, có ông dúi mũi ngàn bạc vào tay tôi “*cảm ơn đi con cho vui, cảm ơn làng ta này này*”. Nghe rưng rưng trong lòng. Tôi dọn chiếc chõng tre và cái bàn gỗ vào nhà, không quên khiêng ngày tháng lên cây khế già như tôi nhún nhún...

Năm tháng trôi đi, cuộc sống bận rộn. Cây khế già vẫn vẫn nguyên trong nơi này. Cho đến năm y, bão lớn quật ngã cây khế. Nghe tin, thẹn thốt nuối tiếc, thẹn nhẽ, chắc nó đã già...Ngày trời vơi, mẹ chạy vào bờ ruộng khô đũng góc vườn, thảy nhói trong lòng. Khoảnh khắc trời bình yên, khoảnh khắc đời học ngày xưa giờ còn hằn sâu trong ký ức? Khi nào!

Hoàng Thu

GV THPT Duy Tân, thành phố Tam Kỳ, Quảng Nam